

Communicatie

Enige weken geleden kreeg ik een telefoontje. Omroep Zeeland wilde commentaar op de stelling van die dag, n.l. dat de telefooncel moest blijven. Het was nog vroeg, ik luister weinig naar de radio, niet naar de Zeeuwse, ook niet naar de Hilversumse of de commerciële en vind die stellingen over het algemeen voorspelbaar.. Als ouderen bobo heb ik het nog veel te druk en vermaak me het liefst met mijn dorpspolitieke bezigheden of het KBO-werk.

Ik wilde het omroepmeiske echter niet teleurstellen en werkte mee. We hadden een voorgesprek over de bedoeling en de inhoud en ze zouden me na half één terugbellen. Ik snel mijn trouwerij afwerken, want dat doe ik ook nog regelmatig. Niet zelf, maar wel anderen voor getrouwd verklaren als ze JA hebben gezegd. Daarna als een speer naar huis en wachten op Bob Lagaay, een ex buurjongen, waar ik nog een blauw kwartaal heb gewerkt om rookwaren te verkopen nadat ik uit militaire dienst was losgelaten.

En jawel, hij belde, liet eerst horen wat een KPN - meneer over het gebruik van de cellen zei. Dat er in Zeeland nog 113 waren, uit sommige cellen maar één keer per maand werd gebeld en dat die eruit gingen. KPN wilde ze wel handhaven als de gemeente meebetaalde. En toen kwam de prangende vraag of dat voor ouderen niet nadelig zou zijn. Dachten die omroepers kennelijk dat wij niet kunnen omgaan met het mobieltje. Ik hielp ze snel uit de droom. Dat veel ouderen hebben zo' n apparaatje om na afloop van een bijeenkomst de taxi of de kinderen te bellen met de mededeling dat ze opgehaald willen worden. En of (klein)dochterlief ook nog een pak suiker en limonade wil meebrengen uit de supermarkt en bij de schoenmaker ook nog oma' s schoenen wil ophalen.

En ik dacht aan al die mensen, die je op straat, in café of restaurant, in de super en de trein en allerlei andere onmogelijke plaatsen naar hun mobieltje zie grijpen om te kijken of er nog nieuws te vernemen valt. Waarna je hun vingers als een schicht over het toetsenbordje ziet vliegen om hun verknijpte reactie op het ontvangen bericht te geven.

Ik zei dat niet alle cellen mochten verdwijnen, want die staan er garant voor dat ik in bus of trein, in café of op het terras, op het sportveld of bij de dokter niet wordt gehinderd door een mevrouw, die op luide toon mededeelt dat ze die dag op huizenjacht is geweest en een voorlopig koopcontract heeft getekend. Of dat de bruiloft van Pieterella of de crematie van Sjeng heel emotioneel was en dat de trein vertraging had en nog meer van dat soort mededelingen.

Oh telefooncel, verdwijf nog niet helemaal uit het straatbeeld! Behoed me nog voor meer van het soort O – H – gesprekken dat er alleen maar blauwe melk is, het zwarte brood op is, de jonge jenever is omgeturnd in oude klare en de schoenmaker de schoenen van oma niet meer kan vinden. Waarschijnlijk aan de verkeerde kleindochter meegegeven, die dacht dat het wèl haar oma' s schoenen waren.

Reageren? Mail naar a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus